

schování soud pořadem práva a není rozhodování takové předmětem exekučního řízení. Stěžovatelka míní sice, že se stala soudní uschovatelkou *via facti* proto, že automobil zůstal v její garáži po vyklizení vymáhajícího věřitele Josefa Z-a, při němž soudní vykonavatel odepřel vyklizení zabaveného auta z toho důvodu, že bylo zabaveno pro více věřitelů a neměl zálohy pro uschovatele a že stěžovatelka marně vyzvala vymáhající věřitele, by se o místě uschování dohodli. Bez ohledu na to, že tyto okolnosti v první stolici netvrdila a na to, zda byl postup výkonného orgánu správný a jaký význam má, že si stěžovatelka do něho nestěžovala, nestala se pouhým ponecháním auta v její garáži *soudní uschovatelkou*, ježto auto jí nebylo orgánem soudním do uschování svěřeno. Útratami exekuce jsou však jen útraty úschovy *soudní* a jde-li o útraty jiné úschovy, ať již ve prospěch vymáhajících věřitelů nebo povinného, není exekuční soud povolán, by spory z tohoto poměru vzniklé řešil v řízení *exekučním* a určoval odměnu za takovou úschovu. Z hořejších úvah plyne, že o nároku stěžovatelčině, pokud uplatňuje nárok na přiznání útrat za uschování v řízení rozvrhovém přímo na nejvyšší podání, může být rozhodnuto teprve v usnesení rozvrhovém. Rekursní soud právem také odmítl stanovení těchto útrat zvláštním usnesením. Vždyť nejde o stanovení exekučních útrat, totiž útrat úschovy soudní vymáhajícímu věřiteli vůči povinnému.

Čís. 6784.

Okolnost, že nebyl podán návrh na exekuci vyklizením nebo převzetím nájemního nebo pachtovního předmětu ve lhůtě §u 575, třetí odstavec, c. ř. s., lze přivést ku platnosti netoliko rekuresem proti povolení exekuce, nýbrž i žalobou podle §u 35 ex. ř.

Lhůtu §u 575, třetí odstavec, c. ř. s. ku podání návrhu na exekuci vyklizením na základě soudního svolení k výpovědi dlužno počítati teprve od té, kdy usnesení, svolující k výpovědi, nabylo právní moci.

(Rozh. ze dne 8. února 1927, Rv I 128/27.)

Žaloba, domáhající se zrušení exekuce vyklizením, ježto exekuční titul (soudní svolení k výpovědi) pozbyl platnosti, poněvadž nebyl ve lhůtě třetího odstavce §u 575 c. ř. s. podán exekuční návrh, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů

Dovolání opřenému o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. nelze přiznati úspěch. S napadeným rozsudkem nelze souhlasiti jen potud, pokud zamítá žalobu také z důvodu, že nepřipustnost exekuce bylo lze uplatňovati jen rekuresem proti povolení exekuce a nikoli žalobou. Nepodání návrhu na exekuci na vyklizení nebo převzetí nájemního nebo pachtovního předmětu ve lhůtě v § 575 odstavec třetí c. ř. s. může býti uplatněno netoliko rekuresem proti povolení exekuce, nýbrž jako sku-

tečnost nastavší po vzniku exekučního titulu a nárok zrušující také žalobou podle §u 35 ex. ř. (srovnej sb. n. s. čís. 548). Nebylo tedy po právu, když odvolací soud zamítl žalobu též z onoho důvodu. Naproti tomu přisvědčiti jest odvolacímu soudu, že čtrnáctidenní lhůta §u 575 odstavec třetí c. ř. s. k podání návrhu na vyklizení nebyla žalovanou stranou promeškána a že tedy zrušení exekučního nároku nenastalo. Do usnesení ze dne 5. června 1926 svolení k výpovědi udělujícího a den 1. července 1926 k vystěhování žalobci jako straně vypovídané ustanovujícího byla podána žalobcem stížnost a usnesení rekursního soudu ze dne 16. července 1926, povolení výpovědi potvrzující, bylo nynější žalované jako straně vypovídající doručeno dne 22. července 1926. Návrh na exekuci vyklizením byl podán dne 23. července 1926. Ježto podle §u 4 poslední odstavec zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., teprve pravoplatné usnesení o svolení k výpovědi nahrazuje výpověď a ježto se také v §u 575 odstavec třetí c. ř. s. předpokládá výpověď, pokud se týče rozsudek právní moci nabyvší, byl návrh na exekuci vyklizením žalobce z vypovězeného bytu podaný dne 23. července 1926 učiněn zavčas ve lhůtě §u 575 třetí odstavec c. ř. s. a nárok žalované na vyklizení podle tohoto místa zákona nezanikl. Pokud dovolatel uvádí, že jeho stížností do povolení výpovědi vykonatelnost výpovědi nebyla stavěna, a opírá toto své tvrzení o § 524 c. ř. s., jest k tomu uvést, že výpovědní řízení jest podle §u 4 odstavce druhého zákona o ochraně nájemníků čís. 48/25 řízením nesporným, že následkem toho nepřichází § 524 c. ř. s., nýbrž § 12 nesp. pat. v úvahu a podle tohoto §u se výkon usnesení podáním rekursu staví. Žaloba, opírající se o to, že lhůta v §u 575 odstavec třetí c. ř. s. k podání návrhu na exekuci byla promeškána a že nárok žalované na vyklizení žalobce tím zanikl, není dle toho opodstatněna a byla zamítnuta nižšími soudy právem.

Čís. 6785.

Jest-li úkolem soudu prostý výklad listin podle všeobecných pravidel vykládacích, jde o právní posouzení věci. Tvrdí-li však strana, že se obsah listiny neshoduje s její vůlí, nebo je neúplný nebo na oko nebo že jde o vadnost vůle, a uvádí-li v tomto směru skutkové okolnosti a nabízí důkazy, jde o otázky skutkového zjištění.

(Rozh. ze dne 9. února 1927, Rv I 1194/26.)

Žalobě o zaplacení za dodané zboží procesní soud prvního stálice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc s poukazem, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolatelka uplatňuje výslovně dovolací důvody podle čís. 2 a 4 §u 503 c. ř. s., ale z jejich vývodů je zřejmo, že jí jde také o dovolací dů-